

Sygn. akt **II AKa 174/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SA Andrzej Wiśniewski
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Norberta Zawadzkiego
po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 r. sprawy

K. K.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 30 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 41/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 60 § 2 pkt 1 i § 6 pkt 2 k.k. nadzwyczajnie łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego karę do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czteryście) złotych opłaty za obie instancje.

Andrzej Wiśniewski Andrzej Olszewski Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 174/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 30 czerwca 2015 r., K. K. uznano za winnego tego, że:

- w dniu 10 grudnia 2014 r. w S., przy ul. (...), działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. B., zadając jej cios nożem o długości ostrza 10 cm w okolicę klatki piersiowej, spowodował u niej obrażenia ciała w postaci rany klutej jamy brzusznej w okolicy nadbrzusza, uszkodzenia wątroby, krwotoku do jamy otrzewnowej, krwotoku do prawej jamy

opłucnowej, ostrej niewydolności krążeniowo – oddechowej, które to obrażenia stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonej, przy czym do jej śmierci nie doszło ze względu na udzieloną niezwłocznie pomoc medyczną,

to jest popełnienia zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 ust. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierzono oskarżonemu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej K. B. kwotę 15.000 zł (piętnastu tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, zaliczono oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 10 grudnia 2014r. do dnia 30 czerwca 2015r..

Na podstawie art. 44 § 2 k.k., orzeczono przepadek dowodu rzeczowego w postaci noża opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 213-214 akt pod poz. 1, na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono:

- oskarżonemu K. K. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych zamieszczonym na k. 213-214 akt pod poz. od 2 do 7;

- pokrzywdzonej K. B. dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych zamieszczonym na k. 213-214 akt pod poz. od 8 do 9;

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolniono oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego, który wyrokowi zarzucił:

„ 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na:

a) przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. B., mimo, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego, okoliczności sprawy, zachowania oskarżonego, jego wyjaśnień oraz zeznań pokrzywdzonej w żaden sposób nie wynika taki zamiar, a oskarżonemu można jedynie przypisać popełnienie występku z art. 156 § 1 ust. 2 k.k.,

b) przyjęciu, iż oskarżony postanowił pozbawić życia K. B. ponieważ oświadczyła mu ona, iż nie będą razem, mimo, iż z zeznań pokrzywdzonej wynika, iż uzależniała ona dalszy związek z oskarżonym od tego czy zmieni on swoje postępowanie, a w szczególności czy przestanie nadużywać alkoholu, a tym samym dawała K. K. nadzieję na to, że jeszcze mogą być razem,

c) przyjęciu, iż oskarżony wziął ze sobą, na spotkanie z pokrzywdzoną, nóż w celu dokonania jej zabójstwa, mimo, iż wszystkie okoliczności sprawy, a przede wszystkim zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu czynu, zeznania pokrzywdzonej jednoznacznie wskazują, iż nóż ten miał mu służyć do dokonania samookaleczenia w celu wpłynięcia na decyzję pokrzywdzonej co do dalszego związku z nim,

2) rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 4, 5, 7, 410 i 424 k.p.k. polegające na jednostronnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o:

„ 1) zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez przyjęcie, że oskarżony K. K. w dniu 10 grudnia 2014 r. w S. przy ul. (...) zadał pokrzywdzonej K. B. cios nożem o długości ostrza 10 cm w okolicę klatki piersiowej powodując u niej obrażenia ciała w postaci rany klutej jamy brzusznej w okolicy nadbrzusza, uszkodzenie wątroby, krwotok do jamy otrzewnowej, krwotok do prawej jamy opłucnowej, ostrą niewydolność krążeniowo – oddechową, które to

obrażenia stanowiły chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonej, tj. czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i na tej podstawie wymierzenie mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia

ewentualnie (...) o:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego spowodowała zmianę wyroku na korzyść K. K., choć główne jej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

Rację ma skarżący wskazując na to, że ustalenie, iż oskarżony zabrał ze sobą nóż na spotkanie z pokrzywdzoną w celu dokonania zabójstwa, jest błędne. Nie da się ustalić powodów, dla jakich K. K. zabrał ze sobą nóż, zarówno teza sądu rozstrzygającego, jak i ocena przedstawiona przez obrońcę w apelacji, są jednakowo prawdopodobne. Nie można też wykluczyć innych powodów takiego zachowania. Jednak, odrzucenie tezy o wcześniejszym planowaniu zabójstwa nie oznacza, iż ustalenie Sądu Okręgowego, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia K. B., jest nieprawidłowe.

Nie budzi wątpliwości, że w chwili spotkania z pokrzywdzoną w pokoju, oskarżony posiadał nóż, który musiał wcześniej przełożyć z kurtki tak, aby był on łatwo dostępny. W pewnej chwili, z zaskoczenia, tym nożem zadał cios w klatkę piersiową pokrzywdzonej, powodując poważne obrażenia ciała. Był to zamierzony ruch ręką, a nie próba, jak twierdził oskarżony, samookaleczenia się. Siła ciosu była duża, a miejsce ugodzenia nożem newralgiczne dla człowieka. I wie to każda, normalnie rozwinięta osoba. A u oskarżonego nie stwierdzono żadnych defektów psychicznych, które zaburzałyby zdolność do rozpoznawania znaczenia czynu czy też pokierowania swoim postępowaniem (poza zwykłym upojeniem alkoholowym). Zatem, słusznie Sąd Okręgowy uznał, że działanie oskarżonego bezpośrednio zmierzało do pozbawienia życia pokrzywdzonej, choć, jak wskazano wcześniej, nie ma dostatecznych dowodów na to, iż było ono odpowiednio wcześniej zaplanowane. A zatem K. K. działał z zamiarem bezpośrednim, ale był to też zamiar nagły.

Z wyjątkiem wyżej opisanej zmiany, Sąd Apelacyjny w całości akceptuje rozważania sądu rozstrzygającego i do nich się odwołuje (vide strony 5-15 uzasadnienia, k. 540-545 akt). Zarzuty obrońcy przedstawione w podpunktach a i c apelacji są polemiką z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i oceną prawną dokonaną przez sąd I instancji, i nie znajduje żadnego oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Dlatego prawidłowym było zakwalifikowanie działania oskarżonego z art. 13 § 1 w zw. z art. 148 § 1 k.k. i w zbiegu z art. 156 § 1 ust. 2 k.k..

Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu najniższą karę w ramach podstawowego, ustawowego zagrożenia. Biorąc jednak pod uwagę, że oskarżony nie planował wcześniej zabójstwa, pokrzywdzona mu wybaczyła, a działanie oskarżonego polegało na zadaniu jednego ciosu, i nie było ponowienia ataku (mimo takich możliwości), Sąd Apelacyjny wskazał, że wymierzona kara 8 lat pozbawienia wolności jest zbyt surowa. Natomiast istniały podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary, co skutkowało zmniejszeniem orzeczonej wobec K. K. kary pozbawienia wolności do 5 lat (stosując instytucje nadzwyczajnego złagodzenia kary, Sąd mógł orzekać w granicach od 2 lat 8 miesięcy do 7 lat 11 miesięcy pozbawienia wolności). Zdaniem Sądu Odwoławczego kara ukształtowana na poziomie 5 lat lepiej uwzględnia okoliczności wskazane wyżej, których nie dostrzegł sąd rozstrzygający. Tak więc apelacja obrońcy spowodowała obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary zasadniczej.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje swoje uzasadnienie w art. 635 w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. oraz art. 10 ust 1 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).